

rep.nr

2010/520

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ACHTTIEN FEBRUARI
TWEEDUIZEND EN TIEN.

7e KAMER

socialezekerheidsbijdragen

tegenspraak

definitief

in de zaak met AR nummer **2009/AB/51.902**:

GENECOR INTERNATIONAL, besloten vennootschap
met beperkte aansprakelijkheid, met maatschappelijke
zetel te 8000 Brugge, Kromvest 43,
ondernemingsnummer 0421.466.186,

appellante, vertegenwoordigd door meester L.
Vanaverbeke, advocaat te Antwerpen,

tegen :

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare
instelling, met zetel te 1060 Brussel, Victor Hortaplein 11,

geïntimeerde, vertegenwoordigd door meester S. De
Kerpel loco meester P. Derveaux, advocaat te Zaventem.

en in de zaak met AR nummer **2009/AB/51.914**:

GENECOR INTERNATIONAL, besloten vennootschap
met beperkte aansprakelijkheid, met maatschappelijke
zetel te 8000 Brugge, Kromvest 43,
ondernemingsnummer 0421.466.186,

appellante, vertegenwoordigd door meester L.

Vanaverbeke, advocaat te Antwerpen,

tegen :

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare
instelling, met zetel te 1060 Brussel, Victor Hortaplein 11,

geïntimeerde, vertegenwoordigd door meester S. De
Kerpel loco meester P. Derveaux, advocaat te Zaventem.

* * *
*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken :

-het eensluidend afschrift van het bestreden vonnis van 9 januari
2009 van de zevenentwintigste kamer van de arbeidsrechtbank te
Brussel;

-de verzoekschriften tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 3 maart
2009 en op 5 maart 2009;

-de conclusies;

-de voorgelegde stukken

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun
middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 21 januari 2010,
waarna de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd
gesteld op heden.

* *
*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

In het kader van een onderzoek, ingesteld door de Rijksdienst voor
Sociale Zekerheid, werd vastgesteld dat de bvba Genencor
International, verder genoemd de bvba Genencor, na het ontslag van
twee van haar werknemers, de heren Billiet en Delanghe, met deze

werknemers een overeenkomst van niet concurrentie had afgesloten, waarin voorzien was in de betaling van een eenmalige vergoeding. Op deze vergoeding werden geen sociale zekerheidsbijdragen betaald.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid was van oordeel dat op deze vergoedingen wel sociale zekerheidsbijdragen dienden betaald te worden en ging op 2 juni 2003 over tot een ambtshalve onderwerping.

2.

De bvba Genencor heeft deze onderwerping onmiddellijk betwist maar is, onder voorbehoud, overgegaan tot betaling van de gevorderde bijdragen.

Bij dagvaarding van 1 juni 2005, uitgebracht voor de arbeidsrechtbank te Brussel, heeft zij de terugbetaling gevraagd van de betaalde sociale zekerheidsbijdragen.

3.

Bij vonnis van 9 januari 2009 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering ongegrond verklaard.

4.

Bij verzoekschrift, ontvangen per fax op 3 maart 2009 en bij gewone briefwisseling op 5 maart 2009, heeft de bvba Genencor hoger beroep ingesteld tegen het vonnis.

II. SAMENVOEGING.

Het verzoekschrift in hoger beroep van de bvba Genencor werd tweemaal ingeschreven op de algemene rol, een eerste maal bij de ontvangst per fax en een tweede maal bij de ontvangst per gewone briefwisseling, en kreeg aldus twee verschillende rolnummers. Beide zaken dienen samengevoegd te worden.

III. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekeningsakte voorgelegd van het bestreden vonnis, zodat het beroep ook tijdig is ingesteld.

IV. BEOORDELING.

1.

De bvba Genencor stelt dat een vergoeding, betaald voor een niet concurrentiebeding afgesloten na het beëindigen van de arbeidsovereenkomst, niet als loon kan beschouwd worden, omdat een

dergelijke vergoeding niet toegekend wordt ingevolge de vroeger bestaande arbeidsovereenkomst of de beëindiging ervan, maar ingevolge de overeenkomst die afgesloten werd na de beëindiging van de overeenkomst. Zij betwist dat, zoals de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stelt, reeds in de oorspronkelijke arbeidsovereenkomst een werkelijk niet concurrentiebeding was opgenomen. Zij stelt verder dat het niet concurrentiebeding, opgenomen in de oorspronkelijke arbeidsovereenkomsten, in ieder geval, als niet bestaande, of minstens als nietig diende beschouwd te worden, omdat het geen bepalingen bevat met betrekking tot de geldigheidsvoorwaarden, opgenomen in artikel 65 § 2 van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Volgens de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid bevatte de oorspronkelijke arbeidsovereenkomst wel degelijk een geldig niet concurrentiebeding, waarvan de overeenkomst, afgesloten na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, enkel de modaliteiten bepaalde. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid betwist niet dat het beding, opgenomen in de arbeidsovereenkomst, niet beantwoordde aan de voorwaarden, opgelegd door artikel 65 § 2 van de wet, maar is van mening dat daaruit enkel een relatieve nietigheid volgt, die alleen door de werknemer en niet door de werkgever kan ingeroepen worden. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stelt verder, in ondergeschikte orde, dat de toegekende vergoedingen in werkelijkheid een verdoken verbrekingsvergoeding uitmaken en om die reden in ieder geval als een loon dienen beschouwd te worden.

2.

Overeenkomstig artikel 14, § 1, van de wet van 27 juni 1969 op de sociale zekerheid der werknemers worden de bijdragen voor de sociale zekerheid berekend op basis van het loon van de werknemer. In artikel 14, § 2 van deze wet wordt het loonbegrip bepaald door verwijzing naar het gelijknamig begrip van artikel 2 van de wet van 12 april 1965 op de bescherming van het loon, met dien verstande dat het in de laatstgenoemde wet bepaalde begrip bij Koninklijk Besluit kan worden verruimd of beperkt. Overeenkomstig artikel 2 van de 12 april 1965 wordt als loon beschouwd het loon in geld en de in geld waardeerbare voordelen, waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever. Zulks geldt niet enkel voor de lonen en voordelen die voortvloeien uit de uitvoering van de overeenkomst, maar ook voor deze die betrekking hebben op de beëindiging of de schorsing van de overeenkomst.

Daaruit volgt dat de vergoeding, die uitbetaald wordt op basis van een niet concurrentiebeding dat in de arbeidsovereenkomst voorzien is, loon is in de zin van artikel 2 van de wet van 12 april 1965 en artikel 14 § 1 van de wet van 27 juni 1969.

Indien echter de partijen geen concurrentiebeding in de arbeidsovereenkomst hebben opgenomen en zij, na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, een niet-concurrentiebeding sluiten waarbij aan de vroegere werknemer, als tegenprestatie voor zijn verbintenis zijn vroegere werkgever geen concurrentie aan te doen, een vergoeding wordt toegekend, wordt het recht op deze vergoeding, in zoverre het geen verdoken vergoeding voor de beëindiging van de arbeidsovereenkomst betreft, niet toegekend ingevolge de vroeger bestaande arbeidsovereenkomst of de beëindiging ervan, maar ingevolge de latere overeenkomst. Bij ontstentenis van uitbreiding van het begrip loon in dit verband, is deze vergoeding derhalve geen loon in de zin van de wet van 12 april 1965 op de bescherming van het loon, noch voor de toepassing van de wet van 27 juni 1969. (Cass. 22.09.2003, J.T.T. 2003, 381).

3.

In de arbeidsovereenkomsten van de betrokken werknemers is een artikel 9 opgenomen met de volgende inhoud:

"Na de beëindiging van de proefperiode zal een contract van niet concurrentie(beding) van kracht worden".

Met de eerste rechter, en anders dan de bvba Genencor voorhoudt, is het hof van mening dat deze bepaling, door het gebruik van de bewoordingen "van kracht worden" niet enkel de intentie van de partijen weergeeft om, na beëindiging van de proefperiode, een niet concurrentiebeding af te sluiten, maar dat partijen, van bij het afsluiten van de arbeidsovereenkomst, definitief overeenkwamen over een niet concurrentiebeding, dat echter slechts zou ingaan na het verstrijken van de proefperiode.

4.

Dit niet concurrentiebeding bevat inderdaad niet de door artikel 65 § 2, al 5, 4° van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten opgelegde verplichting tot betaling van een enige en forfaitaire vergoeding. Evenmin houdt het een beperking in van het toepassingsgebied van het beding, overeenkomstig de bepalingen van art. 65 § 2, 5° al. 1° tot 3° van de wet. De afwezigheid van deze bepalingen heeft echter enkel de relatieve nietigheid van het beding tengevolge, nietigheid die alleen door de werknemer kan ingeroepen worden en niet door de werkgever (Cass. 30.06.2003, J.T.T., J.T.T. 2003, 398). De afwezigheid van deze bepalingen heeft niet tot gevolg dat het beding als niet bestaande dient beschouwd te worden, zoals de bvba Genencor voorhoudt. Bij afwezigheid van de voornoemde geldigheidsvoorwaarden, en wanneer de werknemer de nietigheid van het niet-concurrentiebeding niet inroept, dient, ingeval van betwisting

het toepassingsgebied van het beding ingeperkt te worden, overeenkomstig de bepalingen van art. 65, § 2, al.5, 1° tot 3° van de wet, en kan de werknemer aanspraak maken op de compensatoire vergoeding, voorzien door art. 65 § 2, al. 5, 4° van de wet.

5.

De overeenkomsten inzake niet concurrentie die door de bvba Genencor afgesloten werden na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst maken dan ook geen nieuwe niet concurrentiebedingen uit, afgesloten na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, maar stellen enkel de modaliteiten vast van de uitvoering van bedingen die van in den beginne in de overeenkomst werden opgenomen.

De uitbetaling van een vergoeding, als compensatie voor het respect door de werknemer van het niet concurrentiebeding is dan ook in casu, zoals de eerste rechter terecht stelt, te beschouwen als een vergoeding die uitgekeerd wordt ingevolge de vroeger bestaande arbeidsovereenkomst of de beëindiging ervan, en geen vergoeding die uitgekeerd wordt ingevolge een niet concurrentiebeding, dat afgesloten werd na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

6.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook bevestigd te worden, zonder dat verder dient onderzocht te worden of de toegekende vergoedingen al dan niet een verdoken loon (in casu een aanvullende verbrekingsvergoeding) uitmaken.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Voegt de zaken met **AR nr. 2009/AB/51.902** en **AR nr. 2009/AB/51.914** samen

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt de bvba Genencor tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op 2.500,00 € rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

F. Kenis,	raadsheer, voorzitter;
J.-M. Boulogne,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever;
H. Silon,	raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider;
S. Van der hoeven,	griffier.

F. Kenis

S. Van der hoeven

H. Silon

J.-M. Boulogne

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van achttien februari tweeduizend en tien van de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel door:

F. Kenis	raadsheer, voorzitter
----------	-----------------------

Bijgestaan door S. Van der hoeven:	griffier.
---------------------------------------	-----------

F. Kenis

S. Van der hoeven

